

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2a i art. 78 ust. 1 pkt 7 w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i umarza postępowanie w sprawie;**
- 2. na podstawie art. 167 ust. 2 ustawy koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.**

Uzasadnienie

Pismem z dnia 9 maja 2012 r. Urząd Zamówień Publicznych Departament Kontroli Zamówień Współfinansowanych ze Środków Unii Europejskiej zawiadomił Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przy Międzyresortowej Komisji Orzekającej przy Ministrze Finansów o ujawnionym naruszeniu dyscypliny finansów publicznych przez Panią (...) Dyrektora Centrum Klinicznego w (...) przy udzielaniu zamówienia publicznego w przedmiocie dostawy zestawu kolumn sufitowych dla Oddziału Intensywnej Terapii Centrum Klinicznego w (...). W przedmiotowym postępowaniu naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegało na unieważnieniu postępowania o zamówienie publiczne na podstawie art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych, mimo że w postępowaniu nie zaistniała istotna zmiana okoliczności powodująca, że prowadzenie postępowania lub wykonanie zamówienia nie leży w interesie publicznym, czego nie można było wcześniej przewidzieć.

Na tej podstawie, Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach Międzyresortowej Komisji Orzekającej przy Ministrze Finansów sformułował w dniu 21 grudnia 2012 r. wniosek o ukaranie Pani (...) jako odpowiedzialnej - na podstawie art. 19 ust. 1 i 2 zd. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych - za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 17 ust. 3 w związku z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności.

W ocenie Zastępcy Rzecznika I instancji, działanie Obwinionej, spełniające znamiona czynu kwalifikowanego w art. 17 ust. 3 ustawy o odpowiedzialności polegało na unieważnieniu w dniu 5 sierpnia 2011 r. postępowania w sprawie zamówienia publicznego na dostawę kolumn sufitowych dla Oddziału Intensywnej Terapii Centrum Klinicznego w (...) mimo nie spełnienia przesłanek określonych w art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych. Zastępca Rzecznika I instancji wniósł o uznanie Pani (...) za odpowiedzialną popełnionego czynu i o wymierzenie kary upomnienia.

Na podstawie niniejszego wniosku o ukaranie, Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, po przeprowadzeniu postępowania, wydała w dniu 8 maja 2013 r. orzeczenie w sprawie BDF/MKO/4901/62/2012/1510 i na podstawie zebranego materiału dowodowego uznała Obwinioną (...) winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych poprzez unieważnienie w dniu 5 sierpnia 2011 r. postępowania w sprawie zamówienia publicznego na dostawę kolumn sufitowych dla Oddziału Intensywnej Terapii Centrum Klinicznego w (...), mimo iż w postępowaniu nie zaistniała istotna zmiana okoliczności powodująca, że prowadzenie postępowania lub wykonanie zamówienia nie leży w interesie publicznym, czego nie można było wcześniej przewidzieć, tj. naruszenie art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych. Wobec przypisania Obwinionej odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,

na podstawie art. 36 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 Komisja Orzekająca I instancji postanowiła odstąpić od wymierzenia kary wobec Obwinionej.

Komisja Orzekająca I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego dokonała oceny znamion przedmiotowego naruszenia i uwzględniła w tej ocenie zarówno brzmienie normy sankcjonującej, jak i sankcjonowanej. Zgodnie z art. 17 ust. 3 ustawy, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych (norma sankcjonująca) jest unieważnienie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych, określających przesłanki upoważniające do unieważnienia tego postępowania. W przedmiotowej sprawie rozpatrywanym przepisem jest art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych (norma sankcjonowana), określający przesłanki upoważniające do unieważnienia postępowania.

Przesłanki unieważnienia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego wymienione przez ustawodawcę w art. 93 ustawy Prawo zamówień publicznych są wymienione enumeratywnie i mają charakter zamknięty. W konsekwencji oznacza to, że działanie zamawiającego powinno być pozbawione - w odniesieniu do instytucji unieważnienia postępowania - jakiegokolwiek uznaniowości. Zamawiający powinien wykazać, iż zmiana okoliczności faktycznie wystąpiła, a nie powstała jedynie możliwość jej wystąpienia. Jednocześnie winien udowodnić, że jest to istotna zmiana, czyli na tyle znacząca, że zarówno prowadzenie postępowania, jak i wykonanie zamówienia nie leży w interesie publicznym. Zdaniem Komisji Orzekającej I instancji, zamawiający powołujący się na tę przyczynę unieważnienia postępowania musi udowodnić, iż przy zachowaniu należytej staranności nie można było przewidzieć, że nastąpi zmiana okoliczności, w wyniku której kontynuowanie postępowania nie będzie leżało w interesie publicznym, zaś ocena, czy coś dzieje się w interesie publicznym czy nie, dokonywana powinna być w momencie wszczęcia postępowania. Ponadto, zdaniem Komisji Orzekającej I instancji, zmiana okoliczności musi mieć charakter istotny, a więc znaczący i niebagatelny. Powołanie się na powyższą przesłankę unieważnienia wymaga od zamawiającego prawidłowego posłużenia się pojęciem interesu publicznego, który nie musi być tożsamy z interesem zamawiającego. Powołując się na przedmiotową przesłankę unieważnienia, zamawiający powinien wskazać, jaki interes publiczny wymaga dokonania przez niego unieważnienia postępowania. Tylko w ten sposób będzie bowiem w stanie udowodnić, że przesłanka ta rzeczywiście wystąpiła. Zgodnie z linią orzecniczą (vide wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lipca 2002 r. sygn. V Ca 960/02, ZPO 2002, nr 1, poz.140) „nie można postawić znaku równości pomiędzy interesem publicznym a brakiem środków na realizację przedsięwzięcia objętego postępowaniem o udzielenie zamówienia. Należy więc przyjąć, że inne niż wynikające z ogłoszonego postępowania potrzeby zamawiającego i zachodząca w związku z tym konieczność ograniczenia wydatków na nabycie przedmiotu zamówienia nie mogą być samoistną przyczyną unieważnienia postępowania. Dopiero wykazanie, że wykonanie zamówienia będzie godzić w interes publiczny, może powodować, iż środki nie powinny być wydane, a zamówienie nie powinno być udzielone. Ponadto nie zawsze interes publiczny musi przeważać nad interesem indywidualnym. Aby taka sytuacja miała miejsce, interes publiczny musi być na tyle istotny, że niezbędne jest jego postawienie przed indywidualnym interesem uczestników postępowania”.

Komisja Orzekająca I instancji stanęła na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie brak jest zagrożenia naruszenia interesu publicznego, skoro stwierdzono, że realizacja zamówienia nastąpi, ale przez zlecenie go Generalnemu Wykonawcy.

Z analizy zebranego materiału dowodowego wynika, iż Obwiniona dopuściła się przedmiotowego czynu poprzez unieważnienie w dniu 5 sierpnia 2011 r. postępowania w sprawie zamówienia publicznego na dostawę kolumn sufitowych dla Oddziału Intensywnej Terapii Centrum Klinicznego w (...), mimo iż w postępowaniu nie zaistniała istotna zmiana

powodująca, że prowadzenie postępowania lub wykonanie zamówienia nie leży w interesie publicznym. Komisja Orzekająca I instancji podzieliła stanowisko Zastępcy Rzecznika I instancji, iż Obwiniona nie była uprawniona do unieważnienia przedmiotowego postępowania na podstawie art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Odnosząc się z kolei do znamion podmiotowych, określających kryteria ponoszenia odpowiedzialności na gruncie ustawy, podniesiono także, że w niniejszej sprawie także i one zostały spełnione. Mianowicie w momencie popełnienia zarzucanego czynu Obwiniona pełniła funkcję Dyrektora Centrum Klinicznego z siedzibą w (...), tym samym, z racji pełnionej funkcji oraz statusu prawnego kierowanej jednostki, została objęta zakresem normatywnym wyznaczonym przez art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy, który stanowi, iż odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają kierownicy jednostek sektora finansów publicznych. Rozważając istnienie znamion podmiotowych czynu wskazanego w sentencji niniejszego orzeczenia, należy również podkreślić, że zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych może ponieść jedynie osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia.

Dla przypisania winy kluczowa jest jednakże możliwość wskazania Obwinionej prawidłowego wzorca zachowania, a więc z udowodnionych okoliczności faktycznych musi wynikać, iż w chwili popełnienia danego czynu istniała możliwość alternatywnego zachowania, które nie naruszałoby prawa i które nie stanowiłoby naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Zasadne jest zatem wskazanie, iż Obwiniona miała bezwzględny obowiązek prowadzenia postępowania w przedmiocie udzielania zamówienia publicznego zgodnie z regulacjami zawartymi w ustawie Prawo zamówień publicznych, w szczególności miała obowiązek przestrzegania ścisłych kryteriów warunkujących legalność unieważnienia postępowania o udzielenie zamówienia określonych w art. 93 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych. Niemniej stosownemu obowiązkowi Obwiniona nie sprostała, nie zachowując przy tym minimalnego stopnia należytej staranności, co najwyraźniej uwypukliło się na etapie przygotowania przedmiotowego postępowania, gdzie też należy doszukiwać się źródeł mających miejsce nieprawidłowości. Dla oceny, czy Obwinionej można przypisać zawinione działanie, powinno się bowiem posługiwać swoistym wzorcem zapobiegliwego i ostrożnego kierownika jednostki sektora finansów publicznych, co trafnie zostało wskazane w orzeczeniu Głównej Komisji Orzekającej z dnia 19 stycznia 2006 r., w którym stwierdzono m.in., iż „jedną z podstawowych zasad funkcjonowania jednostek sektora finansów publicznych jest dokonywanie zakupów dostaw, robót budowlanych i usług zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Ustawa Prawo zamówień publicznych jest tym samym jednym z podstawowych aktów prawnych, które kierownik takiej jednostki obowiązany jest znać i stosować.”.

Mając powyższe na względzie, Komisja Orzekająca I instancji uznała Obwinioną winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych w zakresie wskazanym w sentencji orzeczenia. Jednocześnie Komisja uznała, iż w niniejszej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za odstąpieniem od wymierzenia Obwinionej kary. Obwiniona nie była karana za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jak również Komisja zwróciła uwagę na fakt złożoności stanu faktycznego procesu budowy Centrum Medycznego w (...), w którym doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a także brak informacji lub dokumentów wskazujących na uchybienia w wykonaniu obowiązków służbowych.

Na niniejsze orzeczenie odwołanie wniosła Obwiniona (...)pismem z dnia 14 czerwca 2013 r. domagając się uchylenia zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienia od postawionego zarzutu niezgodnego z prawem unieważnienia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego pomimo niespełnienia przesłanek unieważnienia określonych w art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych. Zarzuty wskazane w odwołaniu Obwinionej

koncentrują się na stwierdzeniu, że Komisja Orzekająca I instancji dokonała błędnej wykładni art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych, naruszyła normę art. 19 ust. 2 ustawy odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych poprzez błędne uznanie Obwinionej winną zaistniałego naruszenia. W odwołaniu wskazano także na błędne ustalenia faktyczne i błędną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego. Ponadto, w ocenie odwołującej, orzeczenie nie zawiera prawidłowego, wyczerpującego uzasadnienia motywów rozstrzygnięcia, nie zawiera odniesienia do istotnych okoliczności faktycznych i pozostawienie ich bez oceny na gruncie przywołanych przepisów.

W uzasadnieniu odwołania Obwiniona podniosła, iż zamówienie publiczne prowadzone było przez Centrum Kliniczne na zlecenie (...), który był głównym inwestorem i właścicielem budowanego Centrum Medycyny Inwazyjnej a przede wszystkim finansowało realizowane zamówienie publiczne. W toku prowadzonego postępowania o zamówienie publiczne Inwestor zrezygnował z dokonywania zakupu przedmiotowych kolumn przez Zamawiającego i zmienił swoją decyzję co do realizacji tej części inwestycji w taki sposób, iż odstąpił od zakupu przedmiotu zamówienia w ramach zakupów wyposażenia realizowanych na zlecenie Inwestora przez Centrum Kliniczne, jako przyszłego użytkownika inwestycji. W ocenie Obwinionej, odstąpienie od realizacji zamówienia przez Inwestora stanowiło istotną zmianę okoliczności w rozumieniu art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Dalej w odwołaniu podniesiono argument odrębności podmiotów działających w przedmiotowym postępowaniu o zamówienie publiczne, stąd korespondencja w tej sprawie prowadzona była m.in. przez Kanclerza (...), tak więc decyzje w sprawie podejmowane były nie tylko wprost przez Obwinioną a wady postępowania nie mogą obciążać tylko Obwinionej.

Naruszenie interesu publicznego - w ocenie Obwinionej - wiązało się z niecelowością poniesienia wydatku z tytułu ewentualnej umowy z dostawcą urządzeń, stąd dbałość o finanse publiczne i zagrożenie uszczerbkiem w finansach publicznych nakazywały podjąć decyzję o unieważnieniu postępowania.

W ocenie Obwinionej, nawet jeżeli uznać, iż nie zaszyły przesłanki do unieważnienia przedmiotowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, to trudno zgodzić się z przypisaniem Obwinionej winy na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności. Obwiniona nie zgadza się także ze stwierdzeniem Komisji Orzekającej I instancji, iż istniał bezwzględny obowiązek prowadzenia postępowania o zamówienie publiczne bez względu na zaistniałe okoliczności sprawy. Na tych podstawach Obwiniona wniosła o uniewinnienie Jej od przypisanego zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych kwalifikowanego w art. 17 ust. 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w związku z naruszeniem prawa materialnego tj. w art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Główna Komisja Orzekająca, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego i po analizie stanu faktycznego sprawy, postanowiła uchylić zaskarżone orzeczenie I instancji i zgodnie z dyspozycją art. 78 ust. 1 pkt 7 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych umorzyć postępowanie w niniejszej sprawie.

Jednocześnie należało - na podstawie art. 167 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych – uznać, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Zgodnie z dyspozycją art. 78 ust. 2 ustawy okoliczności stanowiące podstawę do odmowy wszczęcia postępowania oraz stanowiące podstawę do umorzenia postępowania już

wszczętego uwzględnić się z urzędu w każdej fazie postępowania i wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.

Wskazany przepis nie uzależnia zastosowania przepisów o umorzeniu postępowania od złożenia wniosku w tej sprawie przez strony postępowania a wręcz istnieje w przepisie nakaz oceny sprawy z urzędu pod względem przesłanek negatywnych dla dochodzenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Należy też zaznaczyć, iż orzeczenie o umorzeniu postępowania zostaje poprzedzone stwierdzeniem o uchyleniu orzeczenia wydanego w postępowaniu w I instancji co oznacza, iż przypisanie Obwinionej winy czy odpowiedzialności z tytułu naruszenia normy art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych zostało materialnie usunięte z obrotu prawnego.

Główna Komisja Orzekająca, przy ocenie zarzutu, uwzględniła przede wszystkim fakt, ujawniony w postępowaniu I instancji (vide: str. 5 protokołu), podniesiony przez Przewodniczącą składu orzekającego MKO, która stwierdziła, iż Obwiniona (...) unieważniła postępowanie w dniu 5 sierpnia 2012 r. a w aktach sprawy znajduje się pismo Rektora Uniwersytetu Pana (...) z dnia 25 lipca 2011 r., w którym Rektor informuje Obwinioną o dokonaniu już zakupu urządzeń na własny koszt i zainstalowaniu na oddziale intensywnej terapii. Na tej podstawie w piśmie Rektor zwrócił się o rozważenie kwestii unieważnienia postępowania, a fakt ten nie był przez nikogo kwestionowany. W niniejszej sprawie ta okoliczność przesądziła o uznaniu, iż zamówienie prowadzone przez Obwinioną stało się zbędne dla Inwestora, skoro, w ramach odrębnego postępowania Inwestor dokonał już zakupu niezbędnych urządzeń. Należy więc przyznać, że Obwinionej pozostawiono trudną decyzję o unieważnieniu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, ale wydatkowanie środków publicznych na dokonywanie zbędnego zakupu, byłoby wysoce nieracjonalne.

W związku z powyższym, Główna Komisja Orzekająca rozważyła istotę odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Oczywiście jest, że instytucja sankcjonowania czynów sprzecznych z zasadami racjonalnej i legalnej gospodarki finansowej stworzona została przez ustawodawcę dla ochrony dobra, jakim są środki publiczne. W całej gamie czynów kwalifikowanych w ustawie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych istnieje oczywisty podział tych czynów na te, których popełnienie wywołuje wprost skutek finansowy i ma charakter wymierny kwotowo, ale też istnieją takie regulacje, w których naruszenie nie może wprost spowodować finansowych skutków (vide: przepisy o nierzetelnym sporządzaniu sprawozdań z wykonania procesów gromadzenia i rozdysponowywania środków publicznych lub nierzetelnym rozliczeniu inwentaryzacji). Do tej grupy czynów o naruszenie dyscypliny finansów publicznych zaliczyć należy czyn kwalifikowany w art. 17 ust. 3 ustawy w związku naruszeniem dyspozycji art. 93 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych, którego istota sprowadza się do zaniechania zawarcia umowy o zamówienie publiczne poprzez unieważnienie postępowania. Wprowadzenie do przepisów sanacyjnych czynu związanego z wadliwym unieważnieniem postępowania o udzielenie zamówienia publicznego miało gwarantować legalność decyzji zamawiających o zaniechaniu podpisania umowy o zamówienie publiczne a dzięki temu poszanowanie zasady uczciwości i bezstronności w prowadzeniu procedur zamówienia publicznego.

Główna Komisja Orzekająca uznała, że okoliczności analizowanej sprawy wskazują na konieczność zastosowania art. 28 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, przyjmując, iż spełnione zostały przesłanki znikomej szkodliwości czynu przypisanego Obwinionej (...).

Stopień szkodliwości czynu dla finansów publicznych ustawodawca poddaje stopniowaniu, uzależniając od oceny stopnia tej szkodliwości wystąpienie określonych skutków prawnych. Znikomy stopień szkodliwości dla finansów publicznych stwierdzonego naruszenia

dyscypliny finansów publicznych, zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy przesądza o niedochodzeniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, stanowiąc negatywną przesłankę wszczęcia postępowania lub - w razie postępowania już wszczętego - obligującą do jego umorzenia.

Konsekwencją znikomej szkodliwości czynu dla finansów publicznych jest wprowadzenie niedochodzenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (art. 28 ustawy), jednakże ustawodawca uznał, że ze względu na popełnienie przez sprawcę czynu wypełniającego ustawowe znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych sprawca nie może być uniewinniony, ale postępowanie prowadzone w sprawie o to naruszenie ulega umorzeniu.

W orzeczeniu z dnia 7 stycznia 2013 r. BDF1/4900/99/98/RN-19/12/24, Główna Komisja Orzekająca podkreśliła, iż stwierdzenie znikomej szkodliwości czynu nie oznacza, że zachowanie sprawcy było poprawne, lecz jest przesłanką niedochodzenia odpowiedzialności.

Opierając się na własnej ocenie stanu faktycznego sprawy, a także biorąc pod rozwagę linię orzeczniczą w zakresie stosowania przepisów o uznaniu zdarzenia za szkodliwie znikome, Główna Komisja Orzekająca zastosowała się do przepisu o umorzeniu postępowania będąc w pełni przekonana o tym, iż unieważnienie postępowania o zamówienie publiczne na podstawie przesłanek z art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych było dokonane z naruszeniem prawa.

Przesłanki art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych odnoszą się do interesu publicznego, który nie powinien być utożsamiany z interesem Zamawiającego. Poza tym przesłanki z art. 93 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo zamówień publicznych powinny być spełnione w całości, a więc także przesłanka przewidywalności wystąpienia okoliczności utrudniających realizację zamówienia a także wystąpienie obiektywnej zmiany okoliczności w stopniu istotnym, z której to zmiany wynikałby nakaz unieważnienia postępowania. W niniejszej sprawie, to okoliczności prowadzonego postępowania o zamówienie publiczne nie uległyby zmianie, gdyby nie samoistne dokonanie zakupu urządzeń przez Inwestora Obwinioną reprezentującą Zamawiającego mogłaby dokonać zakupu od wybranego wykonawcy zamówienia. Tak więc to nie zmiana okoliczności obiektywnych wpływających na tok postępowania a subiektywne decyzje właściciela obiektu przesądziły o zachowaniu Obwinionej i postanowieniu o unieważnieniu postępowania.

Główna Komisja Orzekająca przyjęła na powyższych podstawach, iż naruszenie dyscypliny zostało potwierdzone w materiale dowodowym, ale zachodzą podstawy do umorzenia postępowania przy zastosowaniu przepisów o znikomości szkodliwości czynu dla ładu finansów publicznych. Obwiniona zapobiegła dokonaniu zakupu zbędnego urządzenia i poniesieniu wydatku niecelowego. Skoro w niniejszej sprawie nie doszło do nieracjonalnego wydatkowania środków publicznych to pomimo niespełnienia w całości przesłanek dających podstawy do unieważnienia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego należy ocenić stan faktyczny jako znikomie szkodliwy.

W tym stanie należało orzec jak w sentencji.